

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Den helige Johannes döparens dag

"Den högstes profet"

Jes 49:1-2

Apg 19:4

Luk 1:5-17

Ps: 21, 29, 730, 398, 200:1-4

I vår demokratiska tid så ryggas många tillbaka inför tanken att någon skulle födas in i sitt ämbete. För oss är det självklart att folket alltid ska få säga sitt. All offentlig makt utgår från folket som vår grundlag börjar.

Opinionsundersökningar är vår tids orakel. Det genomförs ständigt undersökningar över vad folket tycker, vilka åsikter människor har. Och om opinionen går upp eller ner bestämmer helt politikernas agenda. Allt färre politiker är intresserade av att driva igenom sina idéer och bilda opinion för detta. Istället lyssnar man in vad folket tycker och anpassar politiken efter det.

Nå, så gör inte Gud. Dagens evangelium handlar om ett möte mellan Sakarias och en ängel från Herren. Ängeln hade mycket att berätta om en viss Johannes, hans uppdrag och hans storhet, hur han ska omvända folket så att de blir beredda. Det är bara det att den här Johannes var ännu inte född. Folket var alltså inte tillfrågade om han skulle bli en lämplig profet, inte ens han själv var tillfrågad. Han var suveränt utvald av Gud redan i moderlivet.

Johannes var inget undantag i profettraditionen. När Gud sänder profeter så gör han det för att förändra och påverka folket. Han vill få dem att lyssna och att omvända sig. Då kan han naturligtvis inte låta folket välja sin profet i demokratisk ordning: en sådan skulle bara säga det som de själva ville höra, han skulle bli ett genomsnitt av opinionen. Syftet med att kalla Johannes var ju att "ge de ohörsamma ett rättfärdigt sinne". Syftet var att förändra människor, inte försäkra att allt var som det skulle.

Och Johannes skulle bli en profet som inte bad om ursäkt för sig. Han sa det som folk behövde höra, inte det som de ville höra. Paradoxalt nog så kom det ändå stora skaror för att lyssna på honom. Trots hans kärva budskap och trots att han drog sig ut i öknen. Han sökte inte folket, han strävade inte efter höga opinionssiffror, ändå drogs folk till honom. Men de som sökte sig till Johannes hade kommit till den insikten, att här ute i öknen skulle de få det som de behövde, de sökte Guds frälsning och var beredda att omvärdera sina liv.

Hela Johannes liv och person vittnar om att för Gud är ingenting omöjligt. Ute i den sterila öknen så bar hans förkunnelse frukt. Folk lyssnade och tog till sig det han sa. Guds ord ledde till liv för människor genom Johannes ord.

Och Johannes födelse var också ett mirakel. Den sterila Elisabeth blev med barn. Gud skapade liv där det inte var möjligt med något nytt liv. Det finns ett gemensamt mönster mellan Abraham och Sara och Sakarias och Elisabeth. Bägge fick barn som blivit av stor

betydelse för folket. De var från början barnlösa, och de hade passerat fruktsam ålder så mänskligt sett var allt hopp ute.

Det är som om när ett speciellt barn ska födas, med ett speciellt uppdrag, då får föräldrarna vänta extra länge. Den långa väntan hade gjort dem bättre lämpade att ta emot och uppfostra Johannes, den Högstes profet. Vi förstår ju att det var ett efterlängtat barn som de fick. Gud hade hållit dem i en lång och svår väntan, för att, när han väl välsignar dem, då välsignar han dem desto mer.

”Din bön har blivit hörd”, sa ängeln till Sakarias. Vad var det för bön som blivit hörd? Det kan naturligtvis handla om ett pars böner om att få bli välsignade med ett barn. Samtidigt så vet vi ju att Sakarias inte trodde ängeln, att hans hustru verkligen skulle få det där barnet. Troligen hade de gett upp tanken på att få ett barn och fogat sig i sitt öde. Men de var fortsatt börens människor.

Det finns mycket som talar för att Sakarias och Elisabeth tillhörde vad man kallade de ”stillta i landet”. Uttrycket avser rättfärdiga och gudfruktiga människor, som också Elisabeth och Sakarias beskrivs som. De stillta i landet lägger fram sin nöd inför Herren i stället för att ta hämnd på människor. De går igenom svårigheter i livet men ser upp till Herren i förtröstan. De tillhörde ingen speciell religiös riktning som fariséerna, men de gick i synagogan, kunde Skriften, bad och tog till sig Bibelns budskap i tro. Och i stillhet bad och väntade de på Messias ankomst utan försöka ta saken i egna händer.

”Din bön har blivit hörd” sa ängeln. Det kan ju syfta på att tiden nu var inne för Messias. Och Sakarias ska bli far åt den som ska se till att Herren får ett folk som är berett för att ta emot honom.

Men hur får man ett folk som är berett? Är du beredd i ditt inre? Johannes sändes till ett väntande folk. Ett folk som väntar på Messias, på Guds besök. Som väntar på att löftena från de gamla profeterna ska gå i uppfyllelse.

Själv har även Johannes varit föremål för en stor längtan. Och här tror jag att vi har det viktigaste svaret på hur vi blir beredda på Guds ankomst, även i våra liv. Längtar vi tillräckligt? Har vi tålmod att vänta? När vi längtar så är det en förberedelseprocess. Det händer något inom oss. En person som väntar på någon är inte så självupptagen, hans sinne är mer uppfyllt av den som han väntar på. Och om vi inte längtar så vill vi inte heller ta emot.

Genom att komma till kyrkan idag så har du gett uttryck för din längtan efter Gud. Och Gud möter oss när vi firar gudstjänst. Det viktigaste mötet sker i nattvarden. Det är det största undret av alla, att vi får ta emot Kristus själv under brödets och vinets gestalt.